

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/71/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200805
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200805.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: H. E., bytom N. 5, XX-XXX M., Poľská republika, zastúpená V4 Legal, s.r.o., so sídlom Tvrdého 4, Žilina, IČO: 36 858 820, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, za účasti pribratého účastníka konania: WEBUNG, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, Čadca, IČO: 47 237 201, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k. 32214-2/2014-BA zo dňa 14.5.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21Scud/98/2014-46 zo dňa 12. augusta 2015, takto jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21Scud/98/2014-46 zo dňa 12. augusta 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 21Scud/98/2014-46 zo dňa 12. augusta 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č.k. 32214-2/2014-BA zo dňa 14.05.2014, ktorým rozhodnutím žalovaná odvolanie žalobkyne zamietla a prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovni, pobočka Čadca, č.k. 49946-1/2013-CA zo dňa 03.12.2013 potvrdila, žiadajúc, aby súd preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že kontrola, ktorá bola vykonaná v rámci správneho konania, je obsiahnutá v správe o vykonaní kontroly č. 34094-2/2013-CA. Takisto bolo zo záznamu o vykonanej kontrole zistené, že bolo kontrolované obdobie od 01.02.2012 do 26.02.2013 s tým, že miesto a dátum vykonania kontroly bolo od 26.02.2013 do 07.03.2013, pričom záznam bol vypracovaný dňa 07.03.2013. Z vykonanej kontroly mal krajský súd preukázané, že v registrovanom sídle zamestnávateľa - Palárikova 76, Čadca nemá zamestnávateľ

samostatnú kanceláriu, pričom doklady zamestnávateľa sa nachádzajú na adrese Palárikova 76, Čadca. Pracovné zmluvy so zamestnancami boli uzatvorené na 10 hodín mesačne. Všetci zamestnanci spoločnosti WEBUNG, s.r.o. roznášajú letáky na požiadanie poľských firiem po rôznych mestách na území Slovenskej republiky, pričom zamestnávateľ zadáva prácu zamestnancom telefonicky, e-mailom alebo prostredníctvom pošty.

V administratívnom spise sa nachádzal aj záznam z vykonanej kontroly Sociálnou poisťovňou, pobočka Čadca, zo dňa 05.11.2013 pod č. 48042-2/2013-CA, pričom predmetom kontroly bolo preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky a kontrolovaným obdobím bolo od 01.02.2012 do 05.11.2013. Ďalej z administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 05.11.2013 bola u zamestnávateľa vykonaná fyzická kontrola priamo v sídle zamestnávateľa na adrese Palárikova 76, Čadca, kde sa nenachádzal žiadny zo zamestnancov spoločnosti WEBUNG, s.r.o., ani konateľ spoločnosti pán Q. V. W.ínski, pričom k bodom b/, c/, d/ a e/ nie sú žiadne informácie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 6 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sociálnom poistení alebo zákon č. 461/2003 Z.z.), v spojení s § 20 ods. 1 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, súčasne v intenciách článku 11 ods. 1, článku 13 ods. 3 Nariadenia (ES) európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len nariadenie 883/2004) v spojení s nariadením (ES) č. 465/2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) 883/2004, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Podľa názoru krajského súdu žalobkyňa v danom prípade nepreukázala reálny výkon činnosti zamestnanca u označeného zamestnávateľa od 01.11.2013, bez ohľadu na skutočnosť, že výkon kontroly za obdobie od 01.02.2012 do 26.02.2013 sa na žalobkyňu nemohol vzťahovať, keďže prácu ako zamestnanec mala vykonávať od 01.11.2013. Žalobkyňa ani dôkazmi predloženými až v konaní pred súdom označenými z jej strany ako listy z knihy dochádzky nepreukázala reálny výkon pracovnej činnosti na území SR pre označeného zamestnávateľa. Predložené listinné dôkazy ako pracovnú zmluvu a listy z knihy dochádzok navyše krajský súd vyhodnotil ako formálne nepreukazujúce reálny výkon práce žalobkyne, pričom listiny z dochádzok nepreukazujú, že by žalobkyňa bola v konkrétnych dňoch na konkrétnom mieste, kde mala vykonávať činnosť podľa pracovnej zmluvy.

V predmetnej veci považoval krajský súd na zistenie skutkového stavu za relevantnú kontrolu zo dňa 05.11.2013 a skutkový stav zistený žalovanou považoval za správny. Poukazovanie žalobkyne na predloženú dokumentáciu (výplatné listiny, evidencia dochádzky a iné) vyhodnotil krajský súd ako zmätočnú a neprihliadol na ňu, nakoľko na jednej strane žalobkyňa namietala, že kontrola vykonaná dňa 26.02.2013 až 07.03.2013 nemohla byť podkladom rozhodnutia, no na druhej strane na ňu poukazuje, keďže zamestnávateľ predložil niektoré doklady. Počas kontroly dňa 05.11.2013 nebol zamestnávateľ vôbec zastihnutý.

Krajský súd konštatoval, že žalobkyňa, ako aj jej zamestnávateľ, ktorí boli účastníkmi správneho konania, v konaní neunesli dôkazné bremeno a neprodukovali dôkazy, ktoré by spochybnili závery žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, závery správy o kontrole zo dňa 05.11.2013, ktorá bola jedným z podkladov pre rozhodnutie žalovaného. Dôkazy, ktoré žalobca produkoval v žalobe a aj v správnom konaní nepreukazujú skutočnosť, že by reálne, v súlade s dohodnutými pracovnými podmienkami, pre označeného zamestnávateľa od 01.11.2013 prácu reálne vykonávala.

Záver prvostupňového správneho orgánu a žalovanej, že žalobkyňi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, krajský súd považoval za súladný so zákonom, nakoľko ustanovenie § 20 zákona č. 461/2003 Z.z. ako zákonnú podmienku vzniku povinného poistenia predpokladá existenciu statusu žalobkyne ako zamestnanca v pracovnom pomere, majúci za to, že takýto záver nie je v rozpore so skutočnosťou, že žalobkyňi bol vydaný registračný list - prihláška FO do Sociálnej poisťovne, v ktorej

bola označená identifikačnými údajmi a bol označený aj jej zamestnávateľ WEBUNG, s.r.o, Čadca, s poukazom na to, že správnosť tohto záveru vyplýva aj z ustanovení § 15 ods. 1 písm. a/, § 19 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č 461/2003 Z.z., ktoré upravujú podmienky dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti a povinného nemocenského poistenia, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý žalobkyňa v konaní nepreukázala.

Krajský súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného nariadenia - článok 13 (3), nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobkyne ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR, keď nebolo preukázané, že žalobkyňa vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch tak, ako predpokladá článok 13 (3) základného nariadenia. Uvedené ustanovenia základného nariadenia predpokladajú skutočný, existujúci súbeh dvoch činností (zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch), len táto skutočnosť môže zakladať postup podľa základného nariadenia (článok 13 (3)) a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu (hlava II článok 16 vykonávacieho nariadenia).

Krajský súd s poukazom na to, že keďže bolo preukázané, že žalobkyňa vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte - v Poľskej republike a nevykonáva činnosť zamestnanca u zamestnávateľa s miestom podnikania na území SR, podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť (článok 11 (3) základného nariadenia) konštatoval, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu článok 13 (3) vo väzbe na článok 11 (1) prvá veta základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako zamestnanca a SZČO v dvoch členských štátoch.

Za nedôvodnú krajský súd považoval námietku žalobkyne vo vzťahu k diskriminačnému zaobchádzaniu so žalobkyňou, keď žiadne takéto zaobchádzanie nebolo preukázané a samotné rozhodnutie v zmysle zákona nemôže byť pojmovo označené ako diskriminačné.

Krajský súd konštatujúc, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je súladné s ustanovením § 209 ods. 1 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z. vychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a obsahuje v súlade s citovaným zákonom predpísané náležitosti dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto podľa ustanovenia § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 prvá veta OSP a contrario. Náhradu trov konania žalobkyne nepriznal pre jej neúspech v konaní.

2.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podala žalobkyňa včas odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP, t.j. z dôvodov, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovala, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21Scud/98/2014 zo dňa 12.08.2015 zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej č. 32214-2/2014-BA zo dňa 14.05.2014 zruší a vec vráti žalovanej na nové konanie, alternatívne o odvolaní rozhodne spôsobom podľa ustanovenia § 221 OSP a prizná žalobkyne trovy konania.

Namietala, že v prvostupňovom rozhodnutí organizačná zložka žalovanej odôvodnila svoj záver len na základe výsledkov z kontroly za obdobie od 01.02.2012 do 26.02.2013 vykonanej u pribratého účastníka, ktorej výsledky sa aj podľa názoru krajského súdu nemôžu na ňu vzťahovať. Ďalej namietala, že žalovaná v napadnutom rozhodnutí pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou zisteného skutkového stavu. Na základe čoho došlo, podľa názoru žalobkyne, k odňatiu jej subjektívneho práva brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, na podklade nových, resp. inak vyhodnotených skutočností a dôvodov a bez možnosti vyjadriť sa k novým dôvodom (t.j. k argumentácii žalovanej o registrovom sídle ako aj k informácii o kontrole vykonanej dňa

05.11.2013), čo zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nakoľko správny orgán oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v konaní nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, alebo ak nie je zrejmé, či boli dôkazy vykonané (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 8Sžo/12/2009).

Na základe uvedeného mala za to, že závery o tom, že jej nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie, a povinné poistenie v nezamestnanosti na základe vykonanej kontroly zo dňa 26.02.2013, ktorá je v tejto veci bezpredmetná a zo dňa 05.11.2013 sú predčasné ako i záver o tom, že na základe výsledkov kontroly nebolo preukázané, že na území Slovenskej republiky reálne vykonáva činnosť ako zamestnanec. Zistenie skutkového stavu považovala za nedostatočné na posúdenie veci a nestotožnila sa ani so záverom súdu prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je súladné s ustanovením 209 ods. 1 a nasl. zákona o sociálnom poistení.

3.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie. Preskúmané rozhodnutie zo dňa 14. mája 2014, napadnuté žalobou, považovala za vydané v súlade so zákonom, s poukazom na to, že v odôvodnení je náležite objasnené, z akých dôvodov žalobkyňi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 1. novembra 2013 podľa slovenskej legislatívy. Tiež uviedla, že vo svojom vyjadrení zo dňa 15. decembra 2014 k žalobe zaujala stanovisko ku každej žalobnej námietke žalobkyne, ktorého sa naďalej pridržiava.

4.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril pribratý účastník konania, ktorý odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepovažuje po právnej ani skutkovej stránke za správne a mal za to, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobkyne (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 14. mája 2014, č. 32214-2/2014-BA, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s

rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ich neopakuje a súčasne na ne nepoukazuje. Predmetom preskúvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaná s konečnou platnosťou rozhodla, že žalobkyni nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi WEBUNG, s.r.o., od 01.11.2013 podľa slovenskej legislatívy.

Predovšetkým najvyšší súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s administratívnym spisom žalovaného správneho orgánu dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v súlade s Nariadeniami (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a jeho vykonávacím nariadením č. 987/2009 ako i so zákonom o sociálnom poistení, pre vydanie rozhodnutia si zadovážil dostatok skutkových podkladov, z ktorých vyvodil správny právny záver, ktorý aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, a preto jeho rozhodnutie treba považovať za súladné so zákonom. Z uvedených dôvodov v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Najvyšší súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne jasne a zrozumiteľne s námietkami žalobkyne vysporiadal. Žalobkyňa nestotožniac sa s názorom krajského súdu svoju žalobnú námietku týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutočného stavu v rámci odvolania rozvinula v tom smere, že

spochybnila dokazovanie, ktoré považovala za nedostatočné na prijatie záveru o tom, že reálne výkon práce pre zamestnávateľa na území Slovenskej republiky nevykonávala. S uvedeným sa však odvolací súd nestotožňuje, nakoľko žalovaná si v procese dokazovania zabezpečila a mala k dispozícii dostatočné množstvo dôkazov, ktoré odôvodnili jej záver o nepreukázaní uvedenej skutočnosti. Okrem toho žalobkyňa ako účastníčka správneho konania mohla využiť svoje procesné práva a správny orgán preukázať ňou tvrdené skutočnosti, ktoré by reálne výkon práce na území SR preukazovali, pričom ustanovenie § 196 ods. 6 zákona o sociálnom poistení jej túto povinnosť priamo ukladá. Pasivita účastníka nemôže byť dávaná na ťarchu správneho orgánu. Dôkazy v konaní predložené správny orgán v rámci hodnotenia dôkazov vyhodnotil ako nedostatočné na to, aby reálny výkon práce na území žalobkyne ako zamestnanca pre spoločnosť WEBUNG, s.r.o. preukázali. Tieto závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vo vzťahu k ďalšej námietke žalobkyne o porušení jej subjektívneho práva tým, že žalovaná vychádzala zo skutočností, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko správny orgán v rámci odvolacieho konania preskúmaval napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a vychádzal pritom z obsahu administratívneho spisu, ktorý záznam č. 48042-2/2013-CA o vykonaní kontroly zameranej na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky obsahoval. Druhostupňový správny orgán má v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v prípade nevyhnutnosti možnosť doterajšie konanie doplniť alebo prípadne zistené nedostatky odstrániť, čo sa aj v predmetnej veci stalo.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného nariadenia - článok 13 (3), nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobkyne ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR, keď nebolo preukázané, že žalobkyňa vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch tak, ako to predpokladá článok 13 (3) základného nariadenia. Uvedené ustanovenia základného nariadenia predpokladajú skutočný, existujúci súbeh dvoch činností (zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch), len táto skutočnosť môže zakladať postup podľa základného nariadenia (článok 13 (3)) a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu (hlava II článok 16 vykonávacieho nariadenia). Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvého stupňa o tom, že skutkové zistenia potvrdzujú správnosť záveru žalovanej, že v danom prípade žalobkyňi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti u zamestnávateľa WEBUNG, s.r.o. v období od 01.11.2013, považuje za správny v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobkyne uvedené v jej odvolaní nie sú relevantné k vyhovneniu jej odvolacieho návrhu, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP ako vecne a právne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1, s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcoví náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.